

MATJAŽ JE VSTAL

(Za 1. december.)

Trpeli smo, da čule gore so in log,
trpeli dolga smo, predolga leta:
teptal nas je sovrag in mučil nas in davil.
In stokal je pod bičem kmet,
ker bičala graščaka ga je roka kleta.
Trpeli smo...
Divjal Turčin nam je po logih, gajih,
zažigal nam domove, ropal deco.
Moril nas, tlačil in preganjal tujec,
zatiral milo govorico v naših krajih.
Trpeli smo...
Trpeli smo, da smo že otopeli,
da skoraj že poznal ni brat več brata,
že smo verjeli, da svoboda zlata
za nas več ne živi — in smo trpeli...

Glej, lahen svit vstal tam je na obzorju,
razlil se je čez polje, travnik, log...
Naenkrat blisk in grom, vihar na morju,
potres je zrušil hrib, tresk vseokrog!...
Matjaž je vstal, zbudil se je iz spanja
in z njim zaslužjeni naš rod.
Proč je trpljenje, proč strah je in trepet!
Naš narod zdaj je svoj gospod!
Matjaž je vstal!
»Matjaž je vstal! Spet našel brat je brata!«
vse vriska in hiti na plan.
»Spet sije nam svoboda zlata,
dospel je naš rešenja dan!
Matjaž — naš kralj, si rešil nas gorja,
zdaj vsi pod eno streho smo doma!
Po dolgih blodnjah, mukah prišli smo
domov,
domov, kjer mir in sreča sta med brati,
tu naš je mili krov,
kjer Jugoslavija je — naša mati.
Saj tu žive v objemu tesnem
Slovenci, Srbi in Hrvati.«

KRALJEV ROJSTNI DAN

K slavju smo se danes zbrali.
Kaj bi kralju darovali
za veseli rojstni dan?
Nabrali bi Ti rož in cvetja,

prinesli Ti, vladar, zakladov v dar!
A glej, zakladov ni, mraz pomoril je cvetje,
ne rož, ne cvetk ni, vse zdaj spi...
Le srce naše vedno bdi
in v njem ljubav, ki plameni
za Tebe, domovino sveto,
srce nam bije zvesto, vneto.
Najmlajši državljeni tu smo zbrani,
ostati hočemo Ti vedno vdani.
Iz grl zdaj vseh se naj glasi:
Bog Aleksandra naj živi!

M. A. P.

DEDEK JE PRAVIL...

Zunaj piha burja, z dedkom pa sedimo
ob topli peči in se pogovarjamo. Kar za-
prosi bratec Lojzek dedka: »Dedek, po-
vejte nam pravljico!« Dedek pa prične pri-
povedovati:

»Nekoč so živeli trije bratje. Eden je
bil mizar, drugi krojač, tretji pa kovač. Ko
se je ta izučil svoje obrti, ni zahteval dru-
gega plačila kakor železno palico.

Nekega dne zapazijo bratje, da hodi
tuj mož v neko jamo. Takoj se dogovorijo,
da gredo pogledat, kaj je v tej jami. Vza-
mejo dolgo vrv in na koncu privežejo zvo-
nec. Nato pa spustijo v jamo najprej mi-
zarja. Ta pa je kmalu pozvonil, kar je bilo
znamenje, da naj ga potegnejo ven. Za tem
spustijo v jamo krojača. A tudi ta je kma-
lu pozvonil. Nazadnje pa se spusti v jamo
tudi kovač. Ko ga nekaj časa spuščajo, se
nenadoma utrga vrv in kovač pade v jamo.
V jami zagleda tri sobe. V prvi sobi vidi
samega bognasvarjuja. V kotu pa je sedela
na težki skrinji obsedena ženska. Kovač
reče vragu: »Vrzi takoj to žensko ven!«
Vrag se ustraši železne palice, ki jo je no-
sil kovač s seboj, in ga uboga. V skrinji
pa je bilo polno bakrenega denarja. Tudi
tega je moral vrag vreči iz jame. V drugi
sobi pa je sedela druga ženska na srebr-
nem denarju. V tretji sobi pa je sedela žens-
ka na samem zlatu. Vrag je moral tudi ti
dve ženski in denar vreči iz jame. Na-
zadnje pa reče kovač: »Sedaj pa vrzi še
mene iz jame, sicer te takoj ubijem!«
Vrag se ustraši in ga vrže iz jame. Zunaj
pa so si bratje vzeli vsak svojo nevesto iz-
med žensk, ki jih je bil vrag vrgel iz jame.
Pa tudi denarja jim ni manjkalo. Gotovo
še zdaj srečno živijo, če že niso umrli.

Anton Dobrajc,
Ostrožno pri Ponikvi.